

První podzimní číslo časopisu

DŘEVÁK

Všechno je na houby.

V smrkovém lese na kraji
václavky na mě čekají,
Čekají tam týden celý,
některé už zplesnivěly.

Všude se válí suché chvojí.
Hned u té nízké břízky
překrásné bedly stojí.
Budou z nich skvělé řízky.

U zaječího pelechu
vedle sebe tam na mechu
usadily se panské hříby.
Na houbách se nám zkrátka líbí!

NK

Vanessa Kojecká:

Podzim v osmé třídě

Podzim už je tady zas,
a tak se na max
snaží každý z nás.
Počasí se kazí jako moje známky,
na jedničky už se dívám jenom z dálky.

Testy, zkoušení a diktáty,
pomůžou jenom dokonalé taháky.
Přestávky jsou božím darem,
každý z nás se zdraví zdarem.

V matice nechápu velice,
bráním se číselné logice. *upraveno*

*V češtině však zvučně, jasně
dala's city do své básně.
Slovíčko slož ke slovíčku,
zaděláš si na jedničku!*

NK

Chceš zažít parádní adapták? Vyraz si s námi na Tesák!

Stmelovací (pro snoby adaptační) vypukl hned 8. září, než se šestáci ve škole vůbec stačili rozkoukat.

Kačka Chytilová si to užívala hned od

samého počátku: „Dne 8. 9. jsme vyjeli

s celou třídou na Tesák. Ještě jsme si ani nevybalili a už jsme vycházeli na túru směr Hostýn. Celou cestu jsme si povídali, dělali blbosti a smáli se. Hostýn byl už na dohled a my jsme se z posledních sil drápali nahoru. „A teď máte volno!“ řekla paní učitelka a my jsme se s radostí rozeběhli do nejbližších obchůdků se suvenýry a sladkostmi. Po večerce dělal nás pokoj . (já, Kačka, Lenička, Ad'a, Anička a Lucinka) kraviny, až na nás přišla paní učitelka, ať konečně zmlkne. Ale my si nedaly říct, až se paní učitelka naštvla a zhasla nám. V tu

chvilí jsme si začaly povídat strašidelné příběhy. Chudák paní učitelka, ta se kvůli nám naběhala.“

Bohatý program si pochvaloval i **Matěj Zmeškal**: „Druhého dne jsme měli výlet na Troják. Ráno nás čekala rozcvička, potom jsme si zašli na dobrou snídani a pak se vydala na rozhlednu Maruška. Šli jsme lesem kolem tábora Ondráš v Rajnochovicích a do prudkého, dlouhého kopce. Vyšli jsme na louce, kde jsme si dali malou svačinu. Na rozhledně jsme se pochopitelně rozhlíželi na krásnou přírodu kolem nás, sešli jsme na Troják k hospodě, občerstvili se a pohráli si na dětském hřišti. Na chatě paní učitelky vymyslely, že budeme hrát šiškovou válku. (No jasně, paní učitelky... pozn. redakce) Každý tým si udělal vlajku a nějaké opevnění. Všechny týmy vyhrály. Potom jsme šli na první večeři a po ní jsme hráli různé hry. Na druhou večeři jsme si opekli špekáčky. U ohně jsme zpívali písničky. Večer jsme usnuli a spali celou noc až do dalšího dne.

Výstava děl dřevohostického malíře Alexandra Forýtky

Ještě jsme se ani řádně neusadili v lavicích a už přišlo první rozptýlení. Pan Ladislav Sigmund, kurátor výstavy obrazů Alexandra Forýtky, prozíravě prodloužil dobu její expozice a žáci druhého stupně houfně vyrazili do zámku.

Zeptali jsme se osmáků, z nichž někteří přiznali, že jsou na skutečné výstavě poprvé v životě, co je zaujalo:

„Byla jsem uchválena panoramatem westernového městečka,“ mínila **Kristýna Benešová**, „nejen proto, že jeho výška i šířka se počítá na metry, ale i jeho reálností. Bylo to, jako byste stáli v horkém písku před saloonem a rozhlíželi se kolem. Nečekala jsem, že obrazy budou tak skvostné. „

Jakuba Pročka okouzil jiný půvab: „... obrazy zachycovaly místa, která byste už

dnes nepoznali. To, co je na nich zachyceno, se už nikdy nevrátí.“ Škoda, zbytek Kubových vzpomínek na výstavu je napsán tak nečitelně, že se s vámi o ně nemůžeme podělit...

Obdobné pocity vzbudila výstava i v **Ondrovi Zatloukalovi**: „Obrazu Podzim v předzámčí jsem si doslova užíval, protože do zámecké aleje jsem jako malý předškolní chlapec rád

chodil s rodiči na procházky. Připadalo mi, jako bych se vrátil v čase.“

„Mě nejvíc zaujaly obrazy s koňmi,“ mínil **Dominik Frélich**, „koně vypadali, jako by měli každou chvíli ožít a dát se do pohybu, s takovou láskou, citem a umem byli namalováni.“

„Krásných obrazů byla spousta,“ vzpomíná **Filip Pírek**, „ale mě zaujal hlavně jeden - Zima v předzámčí. Byl nádherný. Vyvolával ve mně pocit chladu. Alexandr Forýtek jej namaloval v době, kdy běžně napadl metr sněhu, což už se nestává. Sněhem zavátá alej vypadala, jako když mi babička vypráví, že bylo tolik sněhu, že mohla celou zimu sáňkovat. V dnešní době si to užijeme, asi jen když se podíváme na tento obraz.“

Strašení na zámku

Jako každý rok na Dušičky se mladí pubertáci se oblékli do strašidelných kostýmů a číhali kolem zámku na malé děti. Ty se, chudáčci, musely, přemoci a odvážně se pustit mezi příšery, kterými letos byli kostlivec, prokletá dvojčata, medvědi i s myslivcem, klaun, bludičky a zlá macecha, čerti a loupežníci. Zasloužený obdiv sklidily dvě polorozložené mrtvoly. Někteří si

masky vyrobili sami, jiným se hodila pomocná ruka. Byla to velmi pečlivá práce, kostýmy byly výrazné a dobře propracované. Všichni měli pro ně připravené úkoly, i nějaké otázky. Děti měly ze začátku strach, staršidláci totiž vypadaly opravdu dost strašidelně, ale rozumné mátohy měly soucit a snažily se vypadat mírumilovně. To se nedá říct o medvědech, kteří vyváděli jak z řetězu utržení. „Zatracené šelmy,“ nadávala paní ředitelka, když látala medvědí kůži, „letos je zas ta medvědina děravá jak po honu!“ Některé děti strašidelné převleky svých starších kamarádů prokously, strach je přešel a duchy i katy braly jako kamarády.

Celý večer byl velmi užítý a děti byly nakonec rozesmáté a šťastné. Strašidla i postrašení se už těší na příští rok.

Žaneta Václavíková

Nicola Tauvinklová byla jednou z obou živých mrtvol:

Já s Pájou Pešákovou jsme si vybíraly děti, na které vyskočíme a vylekáme je až k smrti, ale většinou to byli ti, co se nám smáli nebo do nás začali kopat. A také jedno z dětí skončilo v keři, když jsem se naštvála a rozběhla se za ním. Kdo by se taky nebál mrtvoly se sekerou v hlavě, že?

Když už proud dětí a rodičů ustal, sbalili jsme se a šli na párek s rohlíkem a čaj. Paní učitelka Jakubálová nám k tomu přidala i perníčky, takže jsme měli velkou radost. Když jsme snědli všechno, co nám přišlo na stůl, odebrali jsme se domů. Představte

si, že se potulujete po náměstí jako mrtvola! Já s Pájou jsme si neuvědomovaly, že jsme samá otevřená krvavá rána a první lidé, které jsme potkali, z nás málem dostali infarkt.

Upíři **Eliška Zavadilová a Dominik Starý** strašili jako zjednaní: „Děti po splnění všech různých úkolů dostaly sladkosti,“ pochvaloval si Dominik, „a i my po dobře odvedeném strašení jsme si zašli na odměnu. Dostali jsme klobásu nebo párek a teplý čaj.“

Po celých Dřevohosticích populární průvan Olda Zmeškal si strašení také užíval:

„Já jsem si to plánoval předem s partou kluků. Domluvil jsem se s Danielem Kolaříkem, Standou Končítikem (Sašou), Ondrou Tšponem a v den strašení ještě s Filipem Pírkem. S panem kastelánem jsme dojednali, že si některý den vyzvedneme kostýmy. Po páté hodině vylezl z autobusu Filip Pírek a celý ten gang z Býškovic a Vítonic. Na našem „dábelském“ stanovišti jsme měli rozdělat oheň, což byl pro nás celkem problém. Ale nakonec se to podařilo. Ještě s námi čerty tam byly i holky, a než začaly chodit děti, tak jsme samozřejmě blbli. Následkem toho mám přezdívku „Čert objímáček“, protože jsem se furt objímal s holkami. Ze samé radosti jsem skákal přes řetěz jak přes švihadlo a bouchl jsem se do hlavy. Také jsme se dívali přes Filipův mobil na hokej Piráti Chomutov proti Aukro Berani Zlín, a když dalo Aukro gól, radovali jsme se a křičeli, dokonce i neslušně. Po strašení a fandění jsem měl totálně vyřvaný hlas.

Celkově tento den hodnotím úspěšně. Pak jsem ještě se Sašou šel hrát tenis ve tmě, ale s tím šaškem to nemělo cenu, protože se neumí trefit do míčku.

Ladislav Roubalík měl také letos plné pařáty práce: „Tento rok jsem si zkusil postavu skřeta, který svým hrůzostrašným obličejem děsí malé děti. Se mnou strašili ještě dva další skřeti a o stanoviště jsme se dělili s dvěma mrtvolami, které děti musely přeskakovat.

Nenápadně jsme se krčili a všelijak plazili, aby si nás skřetů nikdo nevšiml. Mrtvoly na rozdíl od toho jen ležely v nosítkách, kde občas lapily nějaké to drzé děcko. Měl jsem tmavé tepláky a tričko, na kterém byla teplá zaječí kožka. Vždy když přišla skupinka dětí dost blízko ke křoví u valů, vyběhli jsme a pořádně je vystrašili, až se krčili za rodiči, ba rovnou i utekli.

Museli jsme jim rovnou vytrhnout průkazky, abychom je orazítkovali, a pak vystrašence ještě všelijak pošťuchovat, aby vůbec šli k mrtvolám a přeskočili je. Samozřejmě se objevili i nebojsové, kteří se s námi dokonce chtěli poprat. Naštěstí pak povstaly mrtvoly a děti pochyťaly. Vlastně jen chtěly pochyťat. Děcka jim vždycky utekla, když se nebožtice (nebožky, pozn. překl.) zapletly do svých rubášů.

Musím říct, že tohle strašení jsem si zatím nejvíce užil, i když mezi námi narovinu není lehké vystrašit najednou dvacet lidí včetně dospěláků. Jen mě mrzí, že další rok už strašit nebudu.“

Barevný běh kolem Valů

Ve středu 25. října 2017, těsně před podzimními prázdninami, propukl Barevný běh kolem Valů. Škola jej letos uspořádala společně s TJ. Sokol, protože organizátoři předchozích ročníků podzimních běhů svorně zuřili, že největší námaha je dostat tam závodníky, kteří jsou čím dál línější, vymlouvají se, že musejí nakupovat, rýt záhonky, že je bolí nohy, nebo dokonce že jsou po infarktu. A tak kolem Valů zakroužila mladá školní krev. Její elán, soudržnost týmů a bojový duch nadchl nejen organizační štáb tvořený zejména paní učitelkou Jakubálovou, ale i nejvyššího dřevohostického sokola pana Jančíka a všechny diváky.

Tereza Cagašíková měla technický úkol. Ve vestě a s terčíkem upozorňovala řidiče na probíhající závod: „Nejhorší pocit byl, když se k nám blížilo auto, a my jsme nevěděli, jak ho máme zastavit. Nakonec vždy odbočilo někam jinam, takže se nám ulevilo.“

Adéla Olšanská byla jednou z těch, kteří běželi v prvním kole se svým prvňáčkem: „Když jsme si stoupili na startovní čáru, byla jsem trochu

nervózní, protože jsem se bála, že Láďa poběží moc pomalu a my ztratíme cenné minuty. Nakonec ale běžel skoro celou cestu přede mnou!

Celý běh se mi moc líbil a jsem ráda, že jsem se mohla takové akce zúčastnit a jestli se bude konat i příští rok určitě se přijdu podívat.“

Ladislav Roubalík těsně před cílem trhl spolužačku Janu: „Závod začal klusem deváťáka s prvňáčkem, kdy dokonce některý prvňák utíkal svému deváťákovi. Většinou finišovali deváťáci s prvňáčkem na zádech.

Jako deváťák jsem běžel poslední, ze začátku jsem nasadil svižné tempo, ale postupně jsem zpomaloval kvůli dechu a znavení svalů. Teprve ke konci jsem nasadil sprint a běžel jsem ze všech sil, že jsem stihnul o sekundu předběhnout jiného závodníka. Myslím, že tyto školní akce jsou hezké zpestření školní docházky.“

Nikol Ševčíková běžela v prvním kole s prvňáčkou Alinkou Nykolyshyn: „Na to, že to byla prvňáčka, mě hnala a ani jednou se nezastavila. Měli jsme starosti, že prvňáci budou moc pomalí, ale všichni běželi jako o život.

Všichni jsme se moc snažili a bojovali o výhru. Sice jsme nevyhráli, ale užili jsme si

legraci a v takové soutěži není důležitá výhra, ale účast. Skončili jsme na krásném sedmém

místě a k tomu jsme dostali sladkou odměnu. Tato akce byla super, všichni si to náramně užili a taky si trochu zasportovali.“

Dominik Starý si pochvaloval: „Nám udělala Naďa s Maruškou náskok, který se držel asi tři kola: Pak jsme se sice propadli, ale skončili jsme pátí z deseti, což je úspěch, a ještě jsme dostali fidorku.

Olda Zmeškal byl vítěz a hrdina celého závodu: „Psychicky jsem se připravoval už tak měsíc. O velké přestávce, když probíhalo losování soutěžních družstev, jsem samozřejmě nemohl chybět. Psychicky jsem se třepal a byl jsem červený jako rajče. V mém týmu jsem byl já, Pavla Pešáková, Peťa z první, Kačka Vavrysová, Franta Kužel, Monika Rohanová, Sára Školoudová, Áďa, Aňa a Ratty. Náš tým měl samozřejmě růžovou barvu, ale to mně bylo cekem jedno.

Růžovou mikinu mi půjčila Veronika Hošáková. Náš tým byl po prvním kole poslední, ale pak jsme to společnými silami doháněli.

Ratty dobíhal do cíle a předával mi štafetu, ale to už jsem vybíhal. Viděl jsem, že Tomáš Sehnálek má náskok, stejně i Nikča Josieková. Bylo téměř nemožné někoho z těch dvou dohnat. A tak běžím od začátku jako o život. Sprintoval jsem na

maximum i přesto, že mě od malička trápí astma. U ulice Za Valy stály holky, konkrétně Kačka Pechálová a Nicola Tavinklová. A Kačka tam na mě pořvávala hlášky typu: Nádech - výdech, dýchej a podobně. Já jsem to nějak nevnímal a jel jsem si svoje. Sice od té doby jsem neslyšel nějakou omluvu nebo tak něco, ale pohoda. Ke konci jsem doběhl Nikču, která měla náskok snad půl tratě. A také jsem byl jednu chvíli před Tomem (asi 3 vteřiny), než mi ztuhly svaly a nedýchal jsem. Ten konec jsem dobíhal

bez dechu. Za cílovou páskou jsem okamžitě lehl na zem, rozdýchával jsem to a přitom jsem brečel. Neskutečně mě bolela hlava a celé tělo. Byl jsem jako kdyby zhulený. Samozřejmě tam u mě byly holky a pomáhaly mi, třeba mě obsluhovaly čajem a pokoušely se mě zvedat.

Jo a mimochodem, dotáhl jsem to pro svůj tým na třetí místo, které zaručovalo bronzovou medaili. Potom proběhlo vyhlášení. Nejdříve tam šli zlatí, pak stříbrní a nakonec my, ale já jsem tam dokulhal s pomocí holek z mého týmu. Potom jsem šel

domů a zamachroval jsem na Instagramu. Poté jsem šel ven, ale nic se mi nechtělo dělat a byl jsem fakt mimo, jak v nějaké jiné dimenzi. Večer jsme měli u Peti Neděly pizzu, já snědl jenom čtyři kousky a usnul jsem už v sedm večer skoro na židli. Doma jsem šel hned spát a ráno jsem byl zase OK jako vždy.

Jenže dospělí to málem nepřežili, protože měli o Oldu strach, když se tak zřídil, a pořád zjišťovali, jestli žije a dýchá. Ještě že je Olda deváták a příští školní rok bude mít jiné starosti, než se takhle zrakvit kvůli medaili! Faktem ovšem zůstává, že

bez Oldy by Růžováci na bronz nemohli ani pomyslet.

„Barevný běh jsem původně běžet neměla,“ přiznala **Dagmar Zmeškalová**, „jelikož v ten den onemocněla Eliška, tak jsem za ni zaskočila. Netušila jsem ani, s jakým prvňákem běžím, a neměla jsem ani barvu oblečení, které to družstvo má, naštěstí jsem zjistila, že máme černou barvu a tu jsem měla v úboru do tělocviku.“

Na místě jsem se seznámila i s prvňačkou, se kterou jsem při běhu zažila spoustu zábavy.

V půlce cesty mi oznámila, že už je zadýchaná, a já jsem ji povzbudila a vzpomněla si na písničku, která je: „...když nemůžeš, přidej víc, zakřič prostě z plných plic...“

Na závěr bylo vyhodnocení a dostali jsme fidorku, kterou jsme si zpříjemnili páteční odpoledne.“

Škola v přírodě se letos opět konala v drsných podmínkách podzimní Vysočiny, které si žáci i pedagogové ještě vlastnoručně přitvrdili, takže jsme se divili, že se vrátili všichni a celí a obci Chaloupky se od té doby říká Klondajk.

Michaela Brtníčková: Jak jsme si sami vlastnoručně vařili

Škola v přírodě si mi hodně líbila, ale asi nejvíc jsem si oblíbila puťák. Přišlo mi to jako přežití v přírodě a myslím, že bychom všichni přežili.

Začalo to tak, že jsme dostali mapy, kompas, jídlo, vodu a kastrolky a museli jsme podle mapy jít na určité místo. Byla jsem v týmu žlutých a myslím si, že jsme byli fakt úžasný tým. Po cestě jsme si povídali a užili si spoustu srandy i pár fotek nafotili, a než jsme se vzpamatovali, tak už jsme byli tam.

A teď začala ta největší sranda. Měli jsme si uvařit oběd. Největší problém dělalo asi rozdělat oheň, ale jakmile vzplál, šlo vše jednoduše. Každý měl na starost něco jiného. Já třeba strouhala sýr a pak míchala. Vaření mě bavilo mnohem víc než

doma. Bylo to takové zábavnější a všem bylo jedno, že jsi trochu zašpinil zem. Měli jsme těstoviny s omáčkou a s masem a bylo to výborný. Řekla bych, že to bylo nejlepší jídlo na škole v přírodě.

Dalším cílem bylo lyžařské středisko a stejně jako před tím jsme dorazili jako první. Všichni si nakoupili různé sladkosti a pitíčka.

Poslední zastávkou byla farma v Zašovicích. Prošli jsme farmu a podívali se na různá zvířata. Nejlepší byla asi velká prasnice, která se jmenovala Otylka.

A nakonec nás čekala už jenom trasa zpět. Cestou jsme si nasbírali houby a po večeri je šli krájet. Byl to super užitý den a ráda bych se na školu v přírodě znova vrátila.

Jinak rozumní pedagogové připravili pro děti noční hru. „Auta“ s odhodlanými posádkami drandila ztemnělým podrostem a cestou narážela na různá příkoří - defekty, policejní hlídky, stromy a podobně.

Martin Foukal vzpomíná: „Noční hru **Relí Chaloupky** jsme hráli už loni, ale tehdy

mi to nepřišlo tak zábavné. Když vyjel první tým, nevěděli jsme, kudy pojedeme ani co bude za úlohy. Musel být slyšet motor a motor byl náš hlas. Já byl slyšet až do Okříšek, protože sem řval jak na lesy. Nejvtipnější úkol byl, když jsme měli dát jednoho na žebřík a pak jsme ho nesli až k dalšímu úkolu. Nejlepší byl konec, kdy jsme měli pětkrát zatroubit a mávat. Všichni jsme se moc pobavili, a navíc Naďa nemohla další den mluvit, takže se někteří nemohli přestat smát.“

Tereze Cagašikové se také rallye zalíbila: „V mém teamu byla Naďa, Lenča, Janča a Filip Pírek. Běželi jsme celkem dva krát a nečekaně jsme skončili druhí. Když jsme pak čekali na ostatní, došlo mi, že jestli

nás někdo pozoruje, jak běháme po lese s žebříkem a pískáme, tůtáme a vrníme, radši nechci vědět, co si o nás myslel.“

Nadězda Klvaňová: Středeční túra po Vysočině neboli Put'ák

Ve středu nás čekala celodenní túra po okolí Chaloupek. Rozdělili jsme se na 4 týmy podle barvy šátků. Za každým týmem následoval jeho šaman. Žlutí měli nejlepší šamanku, paní učitelku Číhalovou. Náš žlutý tým mě od začátku následoval, protože věděli, že když mají mě, tak se nikde neztratí. Hned od začátku jsme se ujali vedení a kráčeli jsme ranním lesem plným mlhy se mnou v čele, protože jsem naváděla podle mapy.

Na náš první cíl zříceninu hradu jsme došli jako první a i jako první jsme si uvařili na ohni v rendlíku špagety s masem a se sýrem. Tohle vaření nebylo jednoduché - každý tým si musel sám založit oheň a vyrobit stojan na rendlík. Na rozdíl od

Zelených, kteří rendlík celou dobu drželi, jsme si vyrobili ze spadlé větve stojánek. Po jídle jsme si museli vše umýt a uhasit oheň, takže jsme byli nuceni sejít ten obrovský kopec a z potoka donést vodu zase nahoru.

Po obědě jsme díky šifře museli zjistit, kam se vydáme dál. Šifru jsme vyřešili a zazněla hláška: „Naďo, tak kam jdeme dál?“ Náš žlutý

tým, jak už bylo zvykem, dorazil jako první do dalšího cíle, což bylo občerstvení u lyžařského střediska. Mnoho lidí si nakoupilo všelijaké laskominy a pitíčka, protože to byl vstup do civilizace po třech dnech bloudění pustinou.

Pak jsme se vydali už všechny týmy dohromady do Zašovic, kde jsme měli krátkou prohlídku zdejších zvířat. Nejvtipnější byla velká prasnice Otylka, která, když jste se jí dotkli, začala chrochtat. Po prohlídce jsme se rozdělili opět na naše barevné týmy a my Žlutí a Modří jsme se místo hledání papírků v lesích, které se táhly na opačnou stranu od Chaloupek, vydali cestou, kterou jsem si pamatovala z minulé školy v přírodě. Šli jsme se směrem na Chaloupky přes les. Díky naší zkratce jsme našli několik babek i obrovské praváky. Měli jsme jich tolik, že všechny rendlíky byly plné. Celý večer jsme ty hříby krájeli a následně je sušili. Na celém výletu bylo nejlepší, že díky mé nemoci jsem ztratila hlas, takže jsem celý výlet jen šeptala, což ostatní považovali za děsnou srandu, hlavně Ferda, který se málem zadusil smíchem, za což ode mě dostal facana.

Ale, ale, Naďo, to se dělá? Kamarádovi dávat facky? Mladá dáma?

Michaela Macková: Hon na světlušky

Na škole v přírodě mě nejvíce bavila **noční hra**, kterou nám vymyslela Iva s Tomem. V této hře bylo principem donést z lesa co nejvíce světýlek pro svůj tým, ale podmínkou bylo, že nikdo nesměl donést z lesa najednou víc jak jedno světlo. Do lesa jsme museli chodit tak potichu, aby nás nikdo neslyšel, protože v lese stáli tzv. hlídači, kteří vždy když jsme moc zarachotili, tak na nás posvítli baterkami a my museli jít zpátky na start plnit úkol, který nám zadal pan učitel.

Když jsem vešla do lesa poprvé, myslela jsem si, že se snad i zabiju. Pořád jsem šlapala na nějaké chrastí, zamotávala jsem se do šlahounů ostružin a nabodávala na různé větve. Ale po druhé jsem si už dávala pozor, abych do ničeho nenarazila a ani se nezamotala.

Velkou nevýhodou ale bylo, že ani ti hlídači pořádně neviděli, kdo vlastně ten šramot dělá, takže skoro pokaždé posvítili na někoho jiného, než měli. Ale i přes to, mě tato hra moc bavila, i když jsem párkrát narazila do stromu, protože jsem v té tmě vůbec, ale vůbec nic neviděla.

Tereza Ondroušková: Byl tam špatný terén všude klacky, křoví, stromy a hlavně pařezy. Myslela jsem, že se zabiju, pořád jsem o něco packala. I když sem šla potichu a opatrně přesto na mě Iva zasvítla, protože si myslela, že jsem ten hluk dělala já, to mě celkem naštvalo, protože jsem byla jen kousek od světla, ale nevzdala jsem to a bojovala pro tým dál.

Kateřina Pechálová: Výlet „na houby“

Krásného čtvrtedního rána si Chaloupečtí řekli, že po takové námaze (předešlý den jsme byli na puťáku) si zasloužíme trochu odpočinku, a tak nám dali celé čtvrtední odpoledne volno. Paní učitelka s panem učitelem ale téhož názoru nebyli a vzali nás na výlet.

Pan učitel a jen několik desperátů šli do Kněžic a dál na lovecký zámeček, zatímco jsme se my ostatní, což byla daleko početnější skupinka, s paní učitelkou a šesti kotlíky na houby vydali do Brtnice na nákupy. Cesta nebyla moc dlouhá, takže jsme se nenadáli a už jsme stáli před Hruškou v Brtnici. Všichni jsme se vříteli dovnitř a vyprazdňovali jsme regály se Zonkami, sladkostmi a čerstvým pečivem.

Uspokojení a najezení jsme se obrátili k odchodu, ale cesta nám šla pomaleji, nejen protože bylo Nikči špatně. První úsek cesty vedl po asfaltce, takže tam nám to ještě pořád šlo docela rychle. Ovšem pak se náš posun vpřed výrazně zpomalil, a to z prostého důvodu - v lese jsme začali sbírat houby. Naďa s Nikčou v čele a dalšími pár lidmi se sběru neúčastnili, ale i tak se z každé strany ozývaly výkřiky typu: „Tak tahle babka stojí za to!“ „To je teda pravák!“ a „Děcka, ten modrák, podívejte!“ Po pár metrech jsme měli kotlíky plné a na řadu přišla igelitka z Hrušky.

Když už i ta byla z poloviny naplněná a začalo se trochu stmívat, paní učitelka zavelela: „Děcka, teď půjdeme aspoň deset minut bez sbírání, ať dojdeme na večeři, jasné?“ A tak jsme teda přidali do kroku a snažili jsme se pokud možno nesbírat. Nám to docela šlo, i když jsme museli Filipa držet, aby nám neutekl, ale co se ukázalo! Sama paní učitelka to nemohla vydržet... Šla, uviděla krásnou babku a už zmizela v lese. Po pár metrech se vynořila a zase se to za moment opakovalo. Nicméně večeři jsme stihli, dorazili jsme dokonce za čtyři minuty šest! Ale to krájení, to nám trvalo až do noční hry...

Pavla Pešáková: Handicap všude kam se podívám

V úterý večer jsme si vylosovali písmeno a druh handicapu. Byla jsem v týmu A a měla jsem na lístečku napsáno Srostlá. Říkám si: „To by mě zajímalo, jak budu srostlá. To bude asi lehké.“ Po chvíli jsem zjistila, že to tak jednoduché nebude. Dozvěděla jsem se, že druhou částí Srostlého je Filip Pírek a budeme srostlí na nohou. Náš tým tvořil Polámaný (Nikol J.), dva Slepí (Kačka a Míša B.), kteří měli v rukou baterku a rendlík, a nakonec Srostlý (já a Filip). Rendlík jsme měli na houby, a pokud jsme našli nějakou jedlou, odečetlo se nám 20 vteřin z našeho celkového času: Pokud jsme však dotáhli jedovatou nebo nejedlou, přičetlo se 30 vteřin. Mohli jsme nasbírat maximálně 10 hub.

Nejnáročnější byl začátek hry! Jakmile jsme se trochu zorientovali, šli jsme docela dobře. „Už to umíme,“ libovala jsem si, když vtom jsem s Fildou spadla do ostružin. Měla jsem trny v rukou, v botách, no prostě všude. V palci jsem měla něco nepříjemně zapíchnutého až do konce školy v přírodě. Nějak jsme se z toho houští vyhrabali, ale to nebylo konec našeho utrpení. Musela jsem Nikči zavázat tkaničky. Taký zábava!

Do cíle jsme došli předposlední, a protože jsme vyšli první, bylo mi jasné, že to asi nevyhrajeme, i když jsme nasbírali všech deset jedlých hub. O výhru mi nešlo. Byla jsem ráda, že jsme si tak dobře pomáhali, že jsme se nehádali a drželi jako tým doslova za jeden provaz.

Tomáš Sehnálek: Banda neschopných v lese uprostřed noci

Byla středa večer a my jsme se vydali se strachem před Chaloupky. Přišel pan učitel s kloboukem plných papírů, na kterých byl napsán tým a role v týmu. Každý v týmu si vytáhnul roli, kterou pak musel splňovat v lese: Polámaný, Srostlý nebo Slepý. Polámaný měl za úkol dovést svůj tým podle barevných praporek, což by sám zvládl levou zadní, ale byl tu problém - k noze měl přivázanou větev a ruku svázanou za zády. Vedl sebou bandu dvou Slepých, kteří pochopitelně nic neviděli, a dvou Srostlých, kteří byli k sobě přivázaní nohama a rukama. Já jsem byl Polámaný a bavilo mě vést celý tým až do konce trasy, ale pochybuju, že můj tým měl jistotu, že vím, kam je vedu.

Matěj Kantor: Očima „nepřírodňáků“

Někteří z žáků do školy v přírodě nejeli a zůstali mi ve škole na krku. Zajisté se ptáte proč. Důvody byly různé:

Jak možná víte, někteří žáci z 9. a 8. třídy jeli na školu v přírodě, která je ve své podstatě velice drahá (minulý rok jsme tam jeli na 10 dní za 2.500 Kč).^{*} Za 3.000 Kč dostanete pracovní týden v „ozdravné“ rezervaci Chaloupky, ve které ne moc dobře vaří, spánek stojí za starou bačkoru a každý den se probouzíte rozlamaní. Všechny tyto aspekty jsou odstrašující, i když zábavnost programu to rozhodně předčí díky fantazii pana učitele Foukala. Ptáte se: Matěji, co bys sakra změnil, nebo vylepšil na škole v přírodě? Těch věcí je více. Za 3.000 Kč by se hodilo zůstat ve škole v přírodě o něco déle a mít tak více zážitků. Vyrovnal by se poměr cena/zážitky. Přece jenom pro ty zážitky si připlatíme, ne? Další věcí by bylo ubytování. Neříkám, že je nejhorší, ale za tu cenu by to mohlo mít další věci potřebné pro správné fungování nebo pro zlepšení pohody, třeba by tam mohli mít lepší matrace nebo saunu. Kdo z učitelů by po náročném dnu pohrdl saunou? Další věcí je jejich nepříliš vtipné ponaučení u snídaně. Představte si, že musíte ujít 20 km za den a dostanete na snídani suchý chleba a vodu v tak malém množství, že by se z toho nenajedl ani mravenec, nebo vám předloží nepitelný černý čaj (opravdu nejsem Angličan, abych si užíval černého čaje) a trochu ovoce. Jednoduše se s tím nedá žít ani pracovat. Podle mého je snídáně základ dobrého dne a nemělo by se na ni zapomínat ani si z ní dělat výukový program.

Hmm, ale to právě bylo součástí vzdělávacího programu o výživě lidí na celém světě. Měli jste si uvědomit, že jsou země, kde lidé nemají ani tohle... Je to přece ŠKOLA v přírodě, ne pobyt all exclusive na Baleárách.

**Tady musí redakce podotknout, že loňská škola v přírodě byla spolufinancována z projektu.*

Kačka Hanáková: Zvířata všech kontinentů aneb Hurá do zoo

Ve čtvrtek 19. 10. jsme jeli společně se sedmáky a paní učitelkou Hynkovou a Jakubálovou do Zoo Lešná. Hned u vstupu nám paní učitelky rozdaly pracovní listy. Sedmá třída měla zeměpisnou část a my přírodopisnou. Zoologická zahrada byla velká a hledat zároveň živočichy z Asie, Afriky, Austrálie a Ameriky nebylo jednoduché.

Největší problém mi dělalo najít dva živočichy z Austrálie. Cestou jsme se stavili na krmení rejnoků.

Moc mě to bavilo. Nejsrandovnější byly opice, které pořád skákaly a lezly. Nejvíce to smrdělo v pavilonu se slony, a to byli sloni venku! Nejhezčí hřívu měli lvi, kteří pyšně seděli a dívali se. Návštěvníci na ně měli krásný výhled z dřevěné konstrukce, na kterou museli nejprve vylézt.

Výlet se mi moc líbil a všem bych Zoo Lešnou doporučovala. Nikdo by si rozhodně neměl nechat ujít krmení rejnoků.

Vzpomínka na prázdniny aneb Byli jsme tam a líbilo se nám to

DOŽYNKI V TURAWĚ

V sobotu 9. září jsme byli s Folklórním souborem pozváni do Polska. Cesta autobusem byla dlouhá. Ubytovali jsme se v hotelu Kormorán a po obědě jsme jeli autobusem do Turawy na Dożynki. Kdo neumí polsky, tomu to přeložím - dożynki, česky dožínky. Vystupovaly tam mažoretky, zpívaly se lidové písně a hrály různé scénky. Po večeři jsme mohli zůstat na diskotéce. Cestou zpátky do hotelu jsme potmě zabloudili, ale naštěstí jsme se zase našli. V neděli ráno jsme šli obhlédnout Turawské jezero a po obědě jsme měli velký úspěch při našem vystoupení. Zhlédli jsme ještě další kulturní program a pak už nás čekala zase dlouhá cesta zpátky domů...

Lucka Žušková, 7. třída

Patricie Jakubcová: MISTROVSTVÍ EVROPY V BULHARSKU

Na začátku prázdnin jsme s mažoretkami jeli na mistrovství Evropy do Albeny, což je město v Bulharsku. Naše cesta byla hrozná, protože jsme jeli autobusem 21 hodin. Jeli jsme přes Slovensko, Maďarsko, Rumunsko. Celou cestu snad všichni spali max. 15 minut, fakt se to nedalo v tom horku.

Jakmile nám řidič řekl, že tam budeme už za hodinu, začali jsme se radovat. Naštěstí vše dopadlo dobře a dojeli jsme v 5 ráno.

Protože venku bylo krásně, zamířili jsme hned k moři. I když cesta na pláž měla trvat 10 minut, hledali jsme moře asi hodinu - a to je přitom dost velké!

Druhý den nás čekalo mnoho náročných soutěží. Měli jsme velkou radost, když jsme skončili na druhém místě a stali se vicemistryněmi Evropy. Báli jsme se, že to nedopadlo dobře, ale nakonec jsme to zvládli ještě líp, než jsme chtěli.

Zbytek volného času jsme se procházeli po městě, nakupovali, užívali si moře, bazénu a jídla. Na jídlo tam často bývala rýže, těstoviny. Nejlepší byly vždy snídaně, protože jsme si mohli vybrat snad vše.

Po náročném, ale úspěšném týdnu nás zase čekala 21 hodinová cesta domů, cesta utekla rychle, než předtím.

Zoo Dvůr Králové

Ve Dvoře Králové byla spousta zvířat ve velkých volných výbězích. Safari založil ji ing. Vágner a ten byl v Africe devětkrát. Ochytil tam zvířata a vozil do této zoo, kde je choval tak dobře, že se množila. Mláďata pak rozprodávali do jiných zoo a za utržené peníze královédvorské safari zvelebovali.

Ve volné přírodě již některým zvířatům hrozí vyhynutí, tak je z této zoo vozí zpátky do Afriky.

Safari jsme projížděli podivným autobusem. Za

námi se spustily drátěné sítě, aby nás neroztrhala dravá zvířata. Cestou autobusem jsem viděla lvy, jeden z nich se jmenoval Cyril, pak také hyeny, pakoně, žirafy a antilopy. Také se tam seznámíte se spoustou afrických zvyklostí, třeba jak bubnovat na bubny,

malovat se jako Afričané, což se mi moc líbilo. V pravých afrických chatkách a chatrčích bylo vystaveno, co vyráběli, co nosili na sobě, jejich šperky nebo hračky. Zatančili nám dokonce i skutečné africké tance. Moc se mi to líbilo.

Adéla Jančíková, 7. třída

Podzim na školní zahradě

Jak je všem dobře známo, školní rok začíná na podzim. Pro nás žáky to neznamena jen lámat si hlavu a záda

pod tíhou učebnic, ale i rozplývat se nad dary podzimu na naší školní zahradě.

S velkým nadšením očekáváme hodinu pracovní výchovy, abychom zjistili, zda to, co jsme na jaře naseli, také nyní sklídíme. Obrovskou odměnou za dobře vykonanou práci je nám nejen jednička v žákovské knížce, ale hlavně náruč plná čerstvé zeleniny.

Ještě vytrháme trochu plevelu z našich pozemků a pak už se naše oči nemohou vynadívát, jak stromy barví své listy a vítr si s nimi hraje a roznáší je do všech koutů zahrady.

Velmi rádi si tyto krásné přírodniny taháme do školních lavic a vyrábíme s nich třeba ježky na podzimní výstavu.

Dagmar Zmeškalová, 9. třída

▲ *Uzrál nám skvělý meloun.*

Kluci vyhrabali smajíka. ►

Na vlně zločinu

Na chlapeckém záchodě straší!

V prvním patře se na záchodě usadilo ohavné strašidlo. Skřet Prasák použije záchod zdánlivě jako běžný člověk, ale tím všechna normalnost končí. Skřet už neumí spláchnout. Buď proto, že mu zakrněly horní končetiny, nebo z toho důvodu, že je běžně ve volné přírodě zvyklý odskočit si pod smrček nebo za křovíčko. Vyšetřovatelé vypátrali, že se v důsledku svého postižení asi ani neutřel.

Nemá totiž nejen ruce, ale ani ponětí, k čemu slouží toaletní papír! Odtrhává velké kusy z role a hází je kolem sebe i do mísy.

Skřet Prasák se domnívá, že je neviditelný, a tak na sebe upozorňuje aspoň zápachem a pro člověka nechutným chováním.

Vetřelec na webu

Jaké bylo překvapení! Hned po začátku školního roku se na třídních stránkách objevilo falešné sdělení o vyhlášení ředitelského volna na celý měsíc. Žáci hned pochopili, že školní stránky byly heknuté, protože ředitelka školy za 1. nedává ředitelské volno skoro vůbec, a když jo, tak se o tom nejmíň půl roku mluví a ona nadává, za 2. jak sama prohlásila: „Takhle řekněme stylisticky neobratně bych to nikdy nenapsala. Přiznávám, že naše stránky nebyly zase bůhvíjak zabezpečené, spíš nebyly zabezpečené skoro vůbec. Nikdy mi nenapadlo, že se najde člověk, který se nudí tak moc, až mu stojí za to dobývat se na školní stránky. To je jako byste se bavili vypouštěním vzduchu z pneumatik nebo zvoněním na zvonky.

Školní stránky jsou tedy od toho momentu zabezpečeny jak trezor Národní banky, takže se na ně nechce chodit ani učitelům, kteří tam vkládali údaje o učivu a domácích úkolech.“ Tož tolik o nudě a poťouchlosti...

DĚKUJEME Hrůza třese půdou

Letos se opravovaly komíny a předělávalo zařízení na přenos signálu, a tak jsme zase po dlouhé době vlezli na půdu. V tajemném příšeří nás trochu mrazilo v zádech. Za trámy jako by nás sledovala červená světýlka čichsi očí, vítr kvílel mezi střešními taškami a vůbec nám tam bylo úzko. Měli jsme pocit, že na půdě nejsme sami...

Jakmile jsme přemohli prvotní hrůzu, zjistili jsme že „hůru“ s námi sdílejí stovky, ba možná tisíce létajících příšer. Vynořily se náhle zpoza trámů a s děsivou rychlostí a zaútočily. Bez šance na účinnou obranu jsme překotně vyklidili pole a přivolali pomoc. Tady by jsme se obrátili na a Martin Svršek si s těmi potvarami

ale exorcisté nebyli moc platní, a tak naše statečné hasiče. Pavel Čížek bezodkladně nastoupili na vosy a rázně poradili. Zachránili nám půdu.

Chvilé zábavy a něčeho dobrého na zub

Recept na podzimní houbový pokrm

Na podzim většinou někteří chodíme na houby do lesů. Jezdíme do vyšších kopců nasbírat si nějaké ty hříbky na něco dobrého. Mě napadlo napsat o houbovém ragú.

Houbové ragú si můžeme připravit jak na oběd, tak i na večeři, to už je na nás, kdy si uděláme výlet na houby a kdy se vrátíme domů, abychom ty houby nějak ukuchtili.

Na houbové ragú je potřeba:

500g hub, 200g cibule, 500g mletého masa, 2 lžíce másla, 2 lžíce hořčice, 200g rajčat, 250 ml smetany, sůl a mletý pepř.

Nasbírané houby očistíme, nakrájíme na kousky a k tomu oloupeme a nakrájíme cibuli také na kousky. Postavíme si na plotnu hrnc a v něm si ohřejeme máslo, na kterém potom opražíme cibuli. Jak se nám cibule na másle opraží, přidáme do hrnce oloupaná a na kostky nakrájená rajčata a houby. To necháme chvilku dusit.

Potom podle chuti osolíme a do omáčky vmísíme smetanu, hořčici a krátce za stálého míchání ještě chvilinku povaříme. Houbové ragú můžeme podávat s rýží, s čerstvým pečivem, nebo s tím co se nám podle chuti zlíbí.

Přeji dobrou chuť 😊

Nikol Ševčíková

Osmisměrka Veroniky Hošákové

A	J	P	O	D	Z	I	M	T	W	O	F	P	V	K
D	B	A	C	Y	K	E	L	S	T	M	V	L	I	E
J	K	A	T	E	V	M	S	D	U	Š	I	Č	K	Y
F	E	I	D	S	E	U	K	O	L	C	A	H	T	E
L	E	T	R	Q	S	V	H	U	I	L	A	W	J	H
I	K	Č	A	P	L	S	A	G	N	Č	A	J	R	Y
S	N	A	K	E	I	D	L	N	F	S	B	W	N	A
T	F	A	H	Z	E	O	L	S	P	C	H	C	B	E
Y	J	A	W	E	V	D	O	I	M	S	V	E	A	I
R	D	G	U	D	T	J	W	S	T	F	I	U	L	M
D	B	V	Í	T	R	F	E	E	Y	E	M	F	K	H
V	A	I	Z	O	E	F	E	T	Z	A	A	R	S	A
K	A	Š	T	A	N	Y	N	A	C	G	T	K	S	Z
J	K	D	K	I	L	O	U	E	T	R	S	G	Z	N
A	S	B	H	O	U	B	Y	Z	E	Č	J	U	O	L

Najdi: Halloween, podzim, listy, dušičky, houby, zima, vítr, drak, čaj, kaštiny

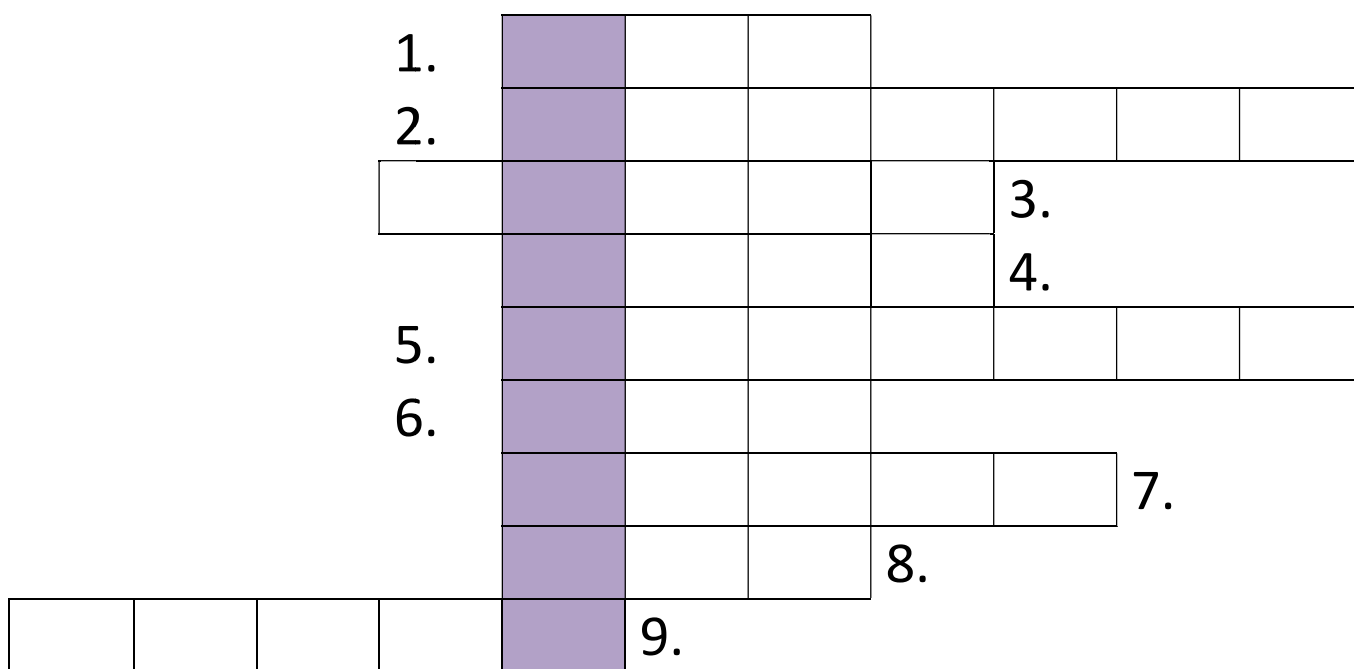

Smažené bedle Jakuba Tšpona

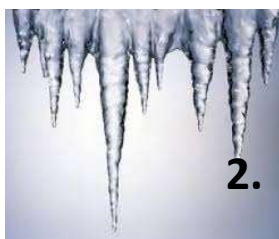
Nejdříve bedle očistíme a poté namáčíme do hladké mouky, rozšlehaného vajíčka a nakonec do strouhanky. Obalený klobouk se dá asi na 5 minut na pánev s rozeřtým olejem a osmažíme jej z obou stran. Poté to můžeme podávat s vařenými bramborami nebo hranolky a s tatarkou, aby to líp klouzalo do krku. ☺

Chachá, Kubo, zapomněl jsi je osolit.

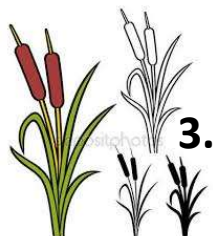
Míša Rohanová

1.

2.

3.

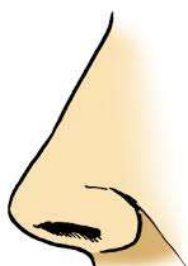
4.

8.

5.

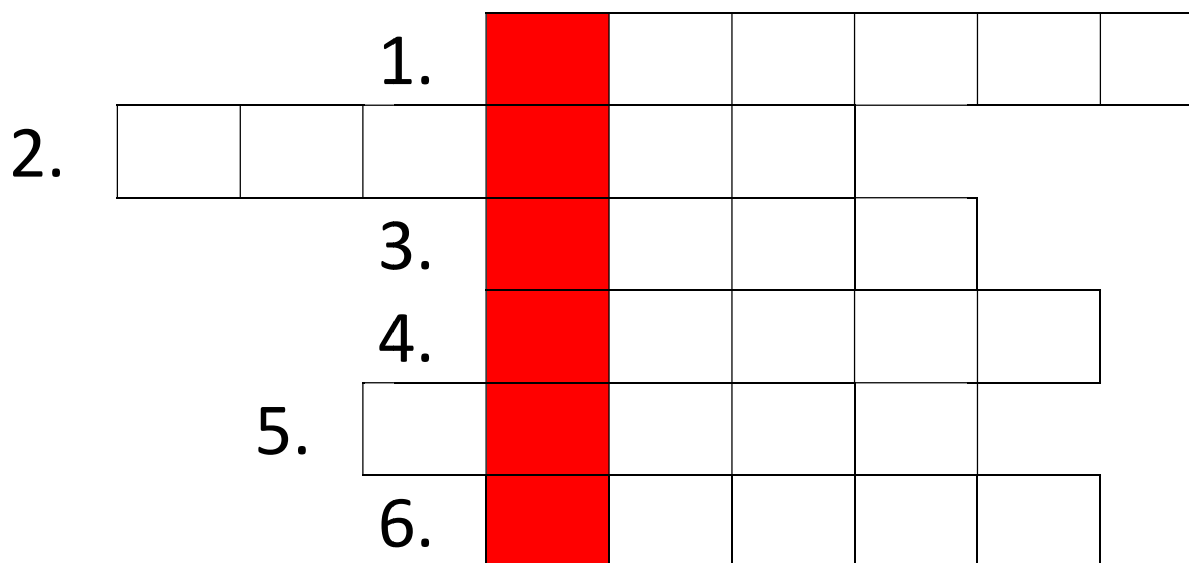

7.

9.

Silvie Roubalíková

3.

5.

6.

2.

1.

4.

A na co se můžete těšit?

Šéfredaktorka nadává, že za jejích mladých let v minulém tisíciletí se ve škole dokonce i učilo – a teď se tak blbne, až se to nevleze do jednoho čísla Dřeváku. Takže v příštím čísle se dozvíte

- jak se osmáci a deváťáci učili tančit a společensky vystupovat
- jak to předvedli rodičům
- jak dopadlo jejich vystoupení na podzimním školním plese
- jak jsme slavili advent a Mikuláš a Vánoce a Silvestr a Tři krále a Masopust
- kolik se trhlo na vánočním jarmarku

a další zajímavosti, události, škandály a nepravostě.